

Στιγμές από το Βίο του Αρχιμ. Ιωακείμ Σπετσιέρη, Νεοσκητιώτη

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

* Ο Ιωακείμ, κατά κόσμον Ιωάννης Σπετσιέρης, καταγόταν από την Κεφαλλονιά. Ο πατέρας του, αγρότης στο επάγγελμα, ήταν πολύ πνευματικός άνθρωπος. Την ώρα της εργασίας του έψαλλε διάφορα τροπάρια. Ιδιαίτερα του άρεσαν τα ιερά άσματα του Τίμιου Σταυρού: “Σταυρός ο φύλαξ πάσης της οικουμένης... και των δαιμόνων το τραύμα”, θύμωσε ο καταραμένος μια νύχτα μαζί του και τον χτύπησε στο πόδι πολύ άσχημα. Χωρίς να αρρωστήσει, ζήτησε πνευματικό, και αφού εξομολογήθηκε του είπε: Την τάδε ημέρα νάρθης να με κοινωνήσης, διότι θα πεθάνω. Προ τριών ημερών, προγνώρισε το θάνατο του. Ο π. Ιωακείμ έλειπε από το σπίτι γι αυτό είπαν οι δικοί του να τον ειδοποιήσουν να έρθη. Ο πατέρας του όμως τους απάντησε: Μην κάνετε τίποτα, δεν προφταίνει να ελθη...

* Σε ηλικία 18 περίπου ετών ο κ. Ιωακείμ ήλθε στο Άγιον Όρος. Περπάτησε από τη Θεσσαλονίκη με τα πόδια για να φτάσει στο “Περιβόλι της Παναγίας μας”. Πέρασε από το Βατοπέδι, όπου θέλησαν να τον κρατήσουν. Δεν έμεινε όμως εκεί, εξ αιτίας ενός σκανδάλου που συνέβη.

Από το Βατοπέδι ο π. Ιωακείμ ήλθε στη Νέα Σκήτη, και συγκεκριμένα στην καλύβη των Αγίων Αναργύρων, μία από τις παλαιότερες Νεοσκητιώτικες καλύβες, η οποία τιμάται με την εορτή του «Γενεσίου της Θεοτόκου». Ίσως εγνώριζε τους γεροντάδες, τον γέροντα του π. Χριστόφορο, και τον π. Συνέσιο.

* Ο π. Χριστοφόρος είχε κάμει κοινόβιο στο Κουτλουμούσι, ήταν δε πολύ αυστηρός. Έστειλε τον π. Ιωακείμ να δουλεύει όλη μέρα στην κατασκευή του υδραγωγείου. Τη νύχτα, ενώ ο π. Ιωακείμ διάβαζε το Μηναίο ή το ψαλτήρι, αποκοιμόταν από την κούραση. Τότε έπαιρνε το βιβλίο ο γέροντας και χτυπώντας τον στοργικά στην πλάτη, του έλεγε:

—Πέθανε, και θα πας στον Παράδεισο...

* Σε νεαρά όμως ηλικία ο π. Ιωακείμ είχε προσβληθεί από την επικίνδυνη τότε αρρώστεια της φυματιώσεως. Ένα Σάββατο οι γεροντάδες πήγαν στο κοιμητήριο και τον άφησαν μόνο του στο σπίτι. Ο π. Ιωακείμ παρακαλούσε την Παναγία μας να μεσιτεύσει να φύγει απ’ αυτή τη ζωή για να μην κουράζει τους γεροντάδες του.

Τότε του παρουσιάστηκε η Παναγία μας. Φαινόταν από τη μέση και πάνω ενώ από τη μέση και κάτω βρισκόταν μέσα σε μια φωτιά και του είπε: Ο ελπίζων εις εμέ δεν φοβάται ούτε σε τούτη ούτε στην άλλη ζωή.

* Κάποτε ο π. Ιωακείμ μαζί με τον υποτακτικό του, π. Θεοφύλακτο, πήγαν στην Ι. Μ. Αγ. Παύλου, στην εορτή της Υπαπαντής, όπου πανηγύριζε η μονή. Εκεί βρισκόταν και ο εν Αγίω Όρει παρεπιδημών άγιος Μηλιτουπόλεως Ιερόθεος. Στη Θεία Λειτουργία, και συγκεκριμένα στο σημείο του καθαγιασμού των Τιμίων δώρων, ο π. Ιωακείμ είδε μια λάμψη, σαν φως που εκπέμπει ένας προβολέας, να έρχεται από τον κουμπέ και να επισκιάζει τα Τίμια Δώρα. Το είπε στον υποτακτικό του με τον όρο να μην το πη πουθενά όσο θα ζούσε.

* Ο π. Ιωακείμ με τον Μητροπολίτη Βόλου Γερμανό είχε αγαθές σχέσεις. Πήγαινε συχνά στην επαρχία του, όπου εκήρυττε και εξομολογούσε. Μία ευσεβής κυρία, ονομαζόμενη Ανδρομάχη, που για την ελεημοσύνη της ένας άγιος ασκητής την ονόμασε Ταβιθά και Φτωχομάνα (αργότερα έγινε μοναχή και ονομάστηκε Μάρθα, και αυτή έδωσε τα στοιχεία για τη σύνταξη της βιογραφίας του παπα -Πλάννα) διηγήθηκε στον π. Θεοφύλακτο, τον υποτακτικό του π. Ιωακείμ, το εξής: Κάποια φορά που λειτουργούσε ο Γέροντας στον Άγιο Νικόλαο Βόλου, συνέβη να βρίσκομαι κι εγώ εκεί. Στην ώρα της Μεγάλης Εισόδου, τον είδα να μήν πατάη στη γη...

* Όταν δεν κοινωνούσε ο υποτακτικός του, δεν τον άφηνε να διαβάξη την ακολουθία της Ευχαριστίας της Θ. Μεταλήψεως. Έλεγε: Εγώ κοινωνήσα, εγώ πρέπει να την διαβάσω. Σε μια θεία Λειτουργία, ενώ τελείωσε και ετοιμαζόταν να εξέλθω από το ιερό, τον έπιασαν τα δάκρυα. Τότε ο υποτακτικός του μπήκε στο ιερό και τον ρώτησε παραξενεμένος: “Γέροντα μου, γιατί κλεις; Μήπως σε στενοχώρησα εγώ και δεν το ξέρω;”.

“Όχι παιδί μου” του απαντά, “να, θυμήθηκα την Παναγίτσα μας”. Ίσως είδε κάτι και ήθελε να το σκεπάσει.

Είχε μεγάλη ευλάβεια στην Παναγία μας, και συχνά την προσφωνούσε: “Παναγούλα μου, Παναγίτσα μου”.

* Μετά την ακολουθία διάβαζαν την παράκληση της Παναγίας μας, και αφού έκαμε απόλυση, έλεγε στον υποτακτικό του: “Κάνε τώρα π. Θεοφύλακτε, έναν καφέ να πιούμε, με την ευλογία της Παναγίτσας μας”. Μπορούσε να περάση με έναν καφέ και λίγο ψωμί όλη μέρα. Ήταν πολύ εγκρατής. Νερό μόνο στην τράπεζα έπινε. Μερικοί του έλεγαν: “Πνευματικέ, και το νερό νηστεύεις;”. Στον υποτακτικό του απαγόρευε να πιη νερό μετά το Απόδειπνο. Του έλεγε: “Κάνε υπομονή να έχης μισθό. Πως υπέμεναν οι πατέρες;”.

* Τις ακολουθίες τις διάβαζε πάντα μέσα στην εκκλησία, ακόμα και το χειμώνα, χωρίς ν’ ανάβη φωτιά. “Μερικές φορές”, λέει ο π. Θεοφύλακτος, “ξύλιαζαν τα πόδια μου από το πολύ κρύο. Κι ο γέροντας με παρηγορούσε λέγοντας: Παιδί μου, οι άγιοι Πατέρες προσεύχονταν πάνω στους στύλους, και μεις μέσα στο σπίτι θέλουμε φωτιά; “Έχουμε χρήματα να πάρουμε ξύλα, αλλά καλό είναι να ταλαιπωρήσουμε λίγο το σώμα μας”.

* Στα πνευματικά του καθήκοντα ήταν πολύ αυστηρός. Ζηλωτής της καθαρής αναγνώσεως και της αρμονικής ψαλμωδίας. Έψαλλε αργά και διάβαζε αργά με κατάνυξη. Μια φορά στο Κυριακό ένας μοναχός διάβαζε γρήγορα και τον παρετήρησε: “τι διαβάζεις γρήγορα; Εδώ κάνεις προσευχή”.

Στον υποτακτικό του έλεγε: “Μή διαβάζης γρήγορα, γιατί θα χαλάσης τη γλώσσα σου και θα συνηθίσης στη βιασύνη”.

* Σε κάποια καλύβη της Ν. Σκήτης ασκήτευε ο πατήρ Ν. Ο πατήρ Ν. τη συνεργεία του πονηρού φθονούσε τον πατέρα Ιωακείμ. Κάθε φορά που έβγαινε από την καλύβη του ο π. Ιωακείμ, μόλις τον αντίκρυζε από μακριά, τον ύβριζε “πλανεμένε, κατηραμένε, καρδινάλιε κλπ.” Ο π. Ιωακείμ δεν μιλούσε καθόλου. Ένας μοναχός πήγε στον π. Ιωακείμ και του λέει: “ο π. Ν. σε κατηγορεί συνέχεια”. Τότε ο π. Ιωακείμ σε έντονο ύφος του λέει:

“Δεν σου επιτρέπω να κατηγορής τον ευεργέτη μου”, και τον έδιωξε. Ο μοναχός έτρεξε στον π. Ν. και του είπε το γεγονός. Ο π. Ν όταν άκουσε αυτό, κατανύγηκε, μετάνοιωσε, πήγε στον π. Ιωακείμ, έβαλε μετάνοια και ζήτησε να τον συγχώρεση. Από τότε πήγαινε τακτικά στον π. Ιωακείμ. Έτσι με την ανεξικακία του ο π. Ιωακείμ νίκησε και βοήθησε ένα αδελφό να απαλλαγεί από το πάθος του.

[Συνεχίζεται]